Sărbătoarea dezîndumnezeirii

Sărbătorile sunt zâmbetul unei naţiuni. Exista zâmbete sincere şi zâmbete forţate, bolnăvicioase. Fiecare popor are nişte sărbători care îl reprezintă. Printre acestea, un loc special îl ocupa sărbătorile cu conţinut religios.

În R. Moldova a devenit deja o tradiţie ca în fiecare vară să se convoace pe stadionul republican „Congresul martorilor lui Iehova". Aparent, aceasta este o sărbătoare religioasă. Membrii acestei organizaţii o pot numi chiar creştină. Totuşi, aceşti oameni neagă dumnezeirea lui Hristos, considerându-L doar o creatură superioară. Şi atunci, devine o adevărată dilema, în cazul în care Hristos nu-I Dumnezeu, dacă mai are rost sau nu ca să se sărbătorească „Dumnezeul lui Israil" altfel decât o făceau evreii.

Pentru noi, creştinii, singurul motiv de sărbătoare este redobândirea nemuririi luminoase, prin învierea lui Hristos, îndumnezeirea firii umane. „Să se veselească cele cereşti – cânta Biserica în fiecare duminică – şi să se bucure cele pământeşti, că a făcut biruinţa cu braţul Sau Domnul, călcat-a cu moartea pe moarte. Cel întâi-născut din morţi S-a făcut. Din pântecele iadului ne-a izbăvit pe noi. Şi a dăruit lumii mare milă". Veselia este prilejuita anume de redobândirea chipului dumnezeiesc, prin Hristos: „Sălta, Adame, împreună şi te veseleşte, Eva, ca hainele prin care v-aţi îmbrăcat întru stricăciune de demult în rai, nădăjduind nestricăciune, luându-le pe Sine Cel ce v-a zidit pe voi, în chip negrăit le-a mutat întru nestricăciune, şi împreună v-a înălţat astăzi şi prin şederea cea împreună cu Tatăl v-a cinstit". (Penticostar, Săptămână VII după Paşti, Miercuri: stihoavna Vecerniei, stih. II). Firea dumnezeiască, unindu-se neamestecat şi nedespărţit cu firea omenească, în persoana lui Hristos, în taina întrupării, a cinstit-o pe cea din urmă, astfel încât „spăimântatu – s-au cetele îngereşti văzând pusă pe Scaunul părintesc firea omenească cea căzută". (Octoih, glas VIII, Duminica: Can. Crucii şi învierii, oda I, stih. II). Dogma întrupării lui Dumnezeu, expusă de Părinţii primului Sinod Ecumenic (325) e foarte simplă: „Neîncetând să fie Dumnezeu, a început să fie om".

Dacă Hristos nu este Dumnezeu desăvârşit şi om desăvârşit, două firi în aceeaşi Persoană, neamestecate şi nedespărţite, atunci zadarnică a fost venirea Lui. Rostul venirii lui Hristos nu a fost doar acela de a propovădui „vestea cea bună", aşa cum afirma martorii lui

Iehova, Dumnezeu putea să vestească şi în continuare prin îngeri, aşa cum a făcut în Vechiul Testament. Să se jertfească pe cruce? Dar dacă Hristos nu-I Dumnezeu, oare nu reiese că Dumnezeu Tatăl a asistat cu cruzime moartea unicului Său Fiu şi pentru aceasta a iertat păcatele lumii? Dumnezeu Tatăl a iertat omenirea tocmai pentru faptul că a comis cea mai abominabila crima? Oare Dumnezeu, care este dragoste (1 Ioan 4, 8 – 16), iar dragostea înseamnă a-ţi pune sufletul pentru aproapele tău (Ioan 15, 13), nu a îndeplinit această poruncă, ci a preferat să pună sufletul altcuiva? Într-un cuvânt, dacă Hristos nu-I Dumnezeu, Biblia este cea mai sadica poveste din lume.

Acesta este Cel care, „Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o ştirbire a fi El întocmai cu Dumnezeu, ci S-a deşertat pe Sine, chip de rob luând asemenea oamenilor, şi la înfăţişare aflându-Se ca un om". Pentru că acest citat din Apostolul Pavel (către Filipeni 2, 6 – 7) şi altele, de care este plin, atât Noul cât şi Vechiul Testament, să nu dea impresia de politeism, trebuie să acceptăm dogma Sfintei Treimi, a unui Dumnezeu în trei Fete, deofiinta şi nedespărţite: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, pe care Scriptura îl numeşte cu nume multiple, de exemplu Domnul Savaot sau Iehova.

Aşa că, de vineri şi până duminică, săptămâna trecută, pe stadionul republican s-a ţinut un fel de „doliu vesel". Oamenii adunaţi acolo au sărbătorit, cu multă verva, dezîndumnezeirea firii umane. Au încercat, prin cuvântări aprinse, să-L alunge pe Dumnezeu din istorie, pentru că El, sunt de părere martorii, şi-a încheiat misiunea, odată cu înălţarea Sa la ceruri, şi nu mai poate fi prezent şi în tradiţia noastră milenara. Au sărbătorit triumful revistelor colorate şi a kitchi-ului asupra geniului creştin, din care am citat mai sus. În aceste reviste, niciodată nu veţi găsi mărgăritare ca acesta, când o făptură îşi exprima dragostea faţă de altă făptură, transfiguraţi de atingerea cea mai directă a lui Dumnezeu: „Ca un trandafir din vai, Curată, ca un crin cu bun miros cunoscându-te pe tine Făcătorul nostru, Domnul, a iubit frumuseţea ta, Curată, şi acum va să se întrupeze din sângele tău, ca pentru bunătate să gonească duhoarea cea rea a înşelăciunii". (Mineul pe martie, în 24 de zile, oda VIII, stih. III).

FLUX, 10 iunie 2001